

možná i věděl. Když ji některý z milenců dovezl v noci až přímo před dům, tak jí prý občas nafackoval, ale víc to neřešil. Jakýkoliv jiný motiv směřující u něho do kriminálního prostředí se dal vyloučit. Přesto tam nějaký motiv být musel a pro Středočeskou policii byl záhadou. Jediným podezřelým se zdál jeho švagr, jistý Karel Kopáč, který však také neměl žádný motiv, ačkoliv reference k jeho osobě byly hodně mizerné. Sice na to nevypadal, byl spíše štíhlé postavy a ne moc vysoký, ale byl to vyhlášený rváč. Původně se vyučil jako soustružník, ale nebylo zjištěno, že by toto řemeslo někde vykonával. Živil se, jak to šlo. Někdy dělal ochranku vekslákům při směně valut a podobných obchodech, jindy pracoval jako vyhazovač po různých diskotékách nebo erotických klubech, které se po devadesátých letech těšily velké oblibě. Po nějaké době nastoupil k policejnímu útvaru URNa, kde v té době byly podmínky přijetí spíš o svalech než o tom, co má kdo v hlavě. Zde setrval asi půl roku, kdy se zdokonalil v bojových sportech a naučil se, co dosud neznal – zacházet s výbušninami, střílet a v rámci výcviku skákat bungee jumping. Tato informace byla později, kdy se přemýšlelo na které přehradě a z kterého mostu házeli sudy s mrtvolami. Tady na Žďákovském mostě kde toto cvičili, získal informace o výšce, hloubce a profilu dna.

Sám později při výpovědi uvedl, že když s Černým a Kuchařem řešili, kam s první mrtvolou v pletivu, volba celkem jasně padla na Žďákovský most, protože Chodounský to tam znal. Nikdo z nich si nedovedl představit, že by sud nebo pletivo někdo mohl najít a z hloubky až 58 metru vyzdvihnout. Ale to předbímám, pojďme pěkně popořádku...

Po získání všech těchto znalostí odešel Choudounský do civilu a svůj odchod zdůvodnil tak, že u Policie si vydělá málo a v civilu si třeba jako vyhazovač v nočních podnicích přijde na mnohem víc peněz. Ještě než opustil řady policistů, zařídil svému kamarádovi Vladimíru Kunovi u tohoto útvaru místo krmiče služebních psů. Místo sice

nepodstatné, ale na získání a udržení kontaktů a informací z prostředí výhodné.

Ke konci porady se řešilo, co s tímto poznatkem dál. Na jedné straně to vypadalo jako nějaké pohádka, zvláště ta část o ukládání mrtvol do sudů, zasypávání louhem a házení do přehrady. To přeci jenom tehdy na české poměry bylo silné kafe. Přiznám se, že mě osobně to moc věrohodné nepřipadalo, ale na druhou stranu jsem si říkal, že kdyby to byla pravda, byť i z části, tak z kriminalistického hlediska by to byl velice hezký případ. Podcenit se to však nemohlo a už vůbec ne hned v počátku, kdy se tento poznatek zatím nedal ani potvrdit ani vyvrátit nějakým důkazem. Né-li to zkazit nějakým neuváženým krokem, při němž by došlo například k dekonspiraci do prostředí podezřelých osob, které by následně zjistily, že na nich policie pracuje. Určitě by se vrhli do nějakým protipatření nebo by nám rovnou utekli do světa. Určitě by nečekali, až je policie chytne a napaří jim doživotí. To by pak mělo špatný dopad na detektiva, který by to, byť i dobré víře, zavinil. A padlo by to i na celý Krajský útvar kriminálky. Minimálně by se v kuloárech proslýchalo, že „tam jsou pěkní volové“. A protože jsem znal tehdejšího vedoucího oddělení Milana Arnolda, věděl jsem, že přemýšlí stejně. Přeci jenom jsme spolu kdysi seděli v kanceláři.

Milan sedl k psacímu stroji a sám, bez asistence zapisovatelky, porídil zápis z porady. Během psaní rovnou rozepisoval základní úkoly, co který kraj do příštího setkání udělá. Například Severočesí měli pokračovat ve vytěžování svého zdroje poznatku a pokusit se z něj dostat ještě další informace. Z vlastní zkušenosti vím, že např. svědek či takovýto informátor si ponechává něco v záloze a to buď vědomě nebo i nevědomě. Dále dle svých možností se kolegové ze Severních Čech měli podílet na vyšetřování případu vraždy zastřeleného cizince v Liberci, který tam v té době vydíral docela úspěšné podnikatele formou pravidelného placení určitých „desátků“. Jednalo se o Albánce – jistého Afrima Kryeziua. Nebylo divu, že se obrátili na někoho,